
Aurora

120 - 125 kapitola

Zuzana Zrneková

Venovanie:

Tento príbeh venujem s láskou všetkým odvážnym dobrodruhom, ktorí sa vydali s odhodlaním, no možno i s tlúcim srdcom, na tú dobrodružnú cestu menom ŽIVOT. Je pre tých, ktorí cítia, že ich duša potrebuje pohladenie.

Zo srdca tento príbeh venujem aj mojej milovanej krstnej dcére Eli, ktorá mi dáva silu žiť a kráčať ďalej týmto životom. Mojej najbližšej rodine, ktorá je pri mne aj v tých najťažších chvíľach môjho života. Ďakujem vám moji drahí za slnečný svit, vďaka ktorému je môj život krajší.

Tento príbeh s láskou venujem aj mojim pozemským anjelom, priateľom, ktorí sú tu, i tým, ktorí z tohto sveta už odišli. Ďakujem za neopakovateľné chvíle s vami.

Prehlásenie:

Tento príbeh je mojim autorským dielom, a je chránené autorským zákonom, preto prosím o jeho rešpektovanie. V súlade s autorským zákonom, je šírenie tohto diela, či jeho časti bez predchádzajúceho súhlasu autora zakázané a môže byť stíhané.

Zuzana Zrneková © 2025

V predchádzajúcich častiach ste čítali:

Prvý rok spoločného života s Nolem strieda druhý a v tento čas sa Célie a Nole vydávajú na púť po Tharách a Mhenea domoch ostrova. Hneď v prvých osadách na tejto ceste si Célie uvedomuje, ako spoločný cieľ umožňuje úspešnú spoluprácu aj medzi ľuďmi celkom rozdielnych kmeňov.

V najmenej osade ostrova venujúcej sa hrnčiarstvu, dostávajú nové nádoby pre svoje Theia stromčeky. Práve tu Célie objavuje aj tajomný kamenný oblúk, priveľmi sa ponášajúci na ten z ich osady pod starými ruinami. No tu, zdá sa, nik oň nejaký záujem a Célie sa cíti zmätená.

Po mesiacoch putovania sa vracajú do svojej osady a Célie sa púšťa do pretvárania ich domu v hrejivý domov. Do starej Theia nádoby, v ktorej donedávna rástol jej stromček, vkladajú s Nolem zem a každý po semienku zo svojho stromčeka. Sú v očakávaní svojho prvého potomka a táto nová životná etapa prináša aj nové pocity.

Príjemné čítanie

Obsah:

Venovanie a prehlásenie	02
Rekapitulácia a obsah	03
120 – Meno	04
121 – Obdobie rozkvetu	10
122 – Prečo my dve?	16
123 – Som mama	22
124 – Vitaj	29
125 – Volanie pevniny	35
Doslov	42

120 - Meno

Počas zimy som pomaly pretvárala náš dom v domov. Úpravy som však robila ozaj pomaly, rozvážne. Cítila som sa v ňom veľmi dobre, teda my obaja. Celú tú tkáčku konštrukciu som s prestávkami mala v dome pod schodiskom postavenú celkom trikrát. Dokončila som hrejivý, mäkučký koberec do vrchnej časti domu, kde sme radi trávili čas, keď vonku nebolo veľmi príjemne. Urobila som aj nové kresielkové koberčeky na jednoduchšie sedenie pri stole, niečo medzi stoličkou a kreslom dalo by sa povedať. Mali nižšiu výšku ako som bola navyknutá pri stoličkách zo svojej domoviny, boli ale stále dostatočne pohodlné, aj keď sa ranné či večerné hodovanie pretiahlo.

Sedací nábytok zväčša nemal podrúčky, ak áno, bolo to opäť raz sofistikované. Dali sa zložiť, aby nebránili tomu, ak sa dve takéto kreslá spojili a vytvorili lavicu. Bolo to ohromné. Aj veci, čo vyzerali celkom obyčajne, sotva takými boli. Občas som z týchto dômyselných nápadov bláznila a hľadala akú ďalšiu funkciu to, či ono má a svoje okolie tým pobavila.

Tak či onak, náš dom pomaly získaval atmosféru domova.

Ku koncu zimy sa do osady vrátil aj Nijo. Keď som s Nolem ukončila našu púť po ostrove, nevedela som sa dočkať rozhovoru s ním, no musela som byť trpezlivá. Teraz som bola naplnená pokojom a pripravená s jasnou hlavou vstúpiť do rozhovorov, o tajomných miestach čo sme cestou objavili. Aké to bude? A čo mi povie na tajomný les, či kamennú klenbu v tej maličknej osade?

Nemala som potuchy. Niekoľkokrát som sa pokúsila tieto témy otvoriť s Kaluom, no bol nezvyčajne zdržanlivý. Nijo bol teda tu a Nole opäť raz šiel slúžiť do Mhenea domu. Prv ako odišiel spýtala som sa ho, či mu nebude vadit', ak pozvem na večerné hodovanie Nija. Moja otázka ho prekvapila, nevidel v tom nijaký problém, to len zase raz v mojej hlave sa ozývali zvyklosti pevniny. Objal ma a ubezpečil, že je to v poriadku. A tak som trávila komorné večerné hodovanie s Nijom v našom dome.

“Pekne si sa tu toho zhostila. Páči sa mi ako si sa pohrala s týmto priestorom.

“Ďakujem. Vôbec som si nebola na začiatku istá, ako a čo urobiť, ale potom to šlo.”

Pomaly súkame do seba sústa teplej, jemne opečenej zeleniny, premiešanej kúskami polenty a preliatej troškou pikantnej omáčky. Ja si jej dávam len málo. Veľmi mi síce chutí, no v mojom požehnanom stave sa to s ňou vraj nemá preháňať.

“Hmm, to je výborné. Célie, tuším si tam dala aj lístky zakuje.”

“Áno, Jela mi to tak poradila.” - smejem sa, pretože len toto ráno som s ňou hovorila, že neviem čo dobré na večer pripraviť a ona mala vždy zásobu dobrých nápadov a rád.

Keď sme dojedli a pripravila som nám ovocie a teplý nápoj, Nijo bol zvedavý ako som ho hádam dosiaľ ani nezažila. A tak sa púšťam do rozprávania. Nevedela som čím v skutočnosti začať, ešteže som si nachystala svoj cestovateľský denník. Niektoré pasáže som mu rovno aj prečítala. Aj keď najpálčivejšími boli tajomný les a maličká osada s kamenným oblúkom, rozprávala som postupne,

tak ako sme putovali a o všetkom čo ma nejakým spôsobom zaujalo.

Bolo toho celkom dost' a my sme si rýchlo uvedomili, že toto bude na viac takýchto večerov. Tak aj bolo. Ten večer som ale bola rada, že je tu a že s ním môžem hovoriť otvorene.

Sme v družnom rozhovore a mne to nakoniec nedá. Vo svojom rozprávaní preskakujem dejovú líniu putovania a pýtam sa ho bez okolkov na osadu, kde pre naše Theia stromčeky vytvorili nové misky. Ako ju však spomeniem, Nijo stíchnu.

“Stalo sa niečo? Nole si nebol istý k akému kmeňu títo ľudia patria a ..” - spomeniem si na odmeraný výraz v tvári Kaluho pri zmienke o tejto osade. O čo tu teda ide?

Nijo sa zhlboka pomaly nadýchol a ešte pomalšie vydýchol.

“Prv, než čokoľvek poviem, povedz mi, ako pôsobili na teba.”

Pozorujem, ako sa celkom mení atmosféra nášho rozhovoru, aký vážny Nijo je pri týchto slovách. Takého vážneho som ho zažila hádam len v momentoch, keď mi rozprával o temnej histórii ich národa.

“Nuž, na mňa pôsobili veľmi dobre. Trošku nezvyčajne tichí boli, no mali v sebe silnú iskru povedala by som.” - vlastne, neviem čo chce počuť.

Nijo pozorne načúva a pohľadom ma vyzýva, aby som pokračovala. Zatvorila som si teda oči a ponáram sa cele do spomienky.

“Neviem to vysvetliť, no tak ako tkáčky sa stali strážkyňami dávnej pravdy, zdá sa mi, že aj oni majú v skutočnosti takúto nejakú úlohu. Dohliadať, aby pravda nebola prekrútená. A, ešte niečo, ale nejakto neviem celkom zachytiť.” - pred mojimi zatvorenými očami sa mihotali zvláštne obrazy. Nerozumela som im ani pri najlepšej vôli.

Prečo ale Nijo mlčí? A čo ten kamenný oblúk, identický s tým pri starých ruinách? Len text je zrejme iný?

“Len málo ľudí zájde do tej osady. Väčšinou sa tam Theia nádoby vyrobia a zanesú sa do Roraimy, alebo na niekoľko ďalších miest na ostrove. Títo ľudia sú tajomní a hovorí sa, že majú poznanie dávnych vekov. Ich osada je údajne v mieste, kde bola vybudovaná prvá osada pre mužov, v časoch, keď ako si iste pamätáš, muži ženám slúžili.” - ticho prikývne a s napätím počúvam čo sa ešte dozviem. Nijo je však akýsi zdráhavý a tak sa znovu ponáram do svojej nie tak dávnej spomienky.

“Sú strážcami.” - vypadne zo mňa skôr ako si vôbec stihnem uvedomiť čo hovorím. No čoho presne to je zahalené rúškom hmly.

Večer celkom pokročil a Nijo sa rozhodne náš rozhovor ukončiť. Hoc nerada, nenamietam a zakrátko sa aj rozlúčime. Hodnú, veru hodnú chvíľu som tam len sedela a snažila sa spracovať to vo svojej hlave. Odrazu si uvedomujem, ako šikovne sa vyhol aj rozhovoru o tajomnom lese. Až donedávna som si nemyslela, že mám tieto sklony, no nedávne udalosti vo mne prebudili túžbu po odhaľovaní záhad a tajomstiev. Neviem čím to bolo, no pociťujem zvláštne vzrušenie.

Spratala som čo bolo treba, misky vložila do jedného z ich vynálezov, ktoré všetko dokázali behom pár chvíľ vyčistiť. Sledovala som bublinky, ktoré sa celým tým čistiacim “vajíčkom” vznášali a spolu s nimi mi mysl’ou opäť raz behali myšlienky. Boli celkom nepokojné, no tento pomalý pohyb bubliniek, spolu s jemným bzučivým zvukom, ma upokojoval. Údajne dokázal upokojiť aj rozmrzelé dieťa čo nevie zaspáť. Vyčarilo to na mojej tvári úsmev.

Potom som sa vybrala do izby na spanie. Lahla som do siete, pozerala do stropu, no stále celkom nevedela nájsť svoj pokoj. Kto teda boli tí ľudia? Nebolo možné jasne určiť, k akému kmeňu v skutočnosti patria. O čo tu vlastne ide? Takmer som už zaspávala, keď mi napadlo, že by som sa tam mohla znovu vybrať. Táto myšlienka ma upokojila a ja som konečne spokojne zaspala.

O niekoľko ďalších dní sa vrátil Nole a ja som mu predostrela tento svoj nápad. Nebol celkom nadšený, no keď som mu porozprávala ako dopadol môj rozhovor s Nijom bol tejto myšlienke o niečo viac naklonený. Takmer to vyzeralo, že sa hádam schýľuje k hádke. Našej prvej a vtedy som sa zastavila. Bolo to preda absurdné. Ak by

sme mali mať rozkol, tak prečo práve o nejakom kmeni, o ktorom nik nechce toho moc povedať? Myslím, že obaja sme si to v jednej chvíli uvedomili. Nezabudnem Nolemu ale pripomenúť, že to bol on, kto ma tam priviedol. Sťažka vzdychol, sklonil hlavu.

“Ja viem.”

“Ľutuješ to?”

“Nie, to určite nie. Som rád, že sme tam zašli. Len, .. vieš títo ľudia veľmi si chránia svoje poznanie. Nik z nás presne nevie o čo ide. No možno, ..” - pousmeje sa. - “možno opäť raz to budeš ty, kto vnesie do tohto tajomna viac jasnosti.”

“Ich tajomstvo dávneho poznania bolo doteraz plne rešpektované, no zdá sa mi, že máte z neho všetci zároveň akúsi obavu.”

“Asi áno. To neznáme, prináša aj obavy. Žijú hodne utiahnuto a my sme to tak prijali. Možno všetky tie nedávne odhalenia, ohľadom trinástej tabuľky či Almy poznania, vyniesli na povrch znovu tú otázku, o aké dávne poznanie by malo ísť. A to zvykne znepokojsť.” - náš

rozhovor na túto tému týmito slovami ukončí a obdarí ma úsmevom. Poznamená ešte, že tie nie tak dávne odhalenia priniesli celkom pekný rozruch a možno to je práve to, čo najviacej znepokojuje, pretože nik vlastne nevie čo by to mohlo priniesť.

Dobre, budem to teda rešpektovať, ale neviem ako dlho to vydržím. Zakúsila som aký je to príjemný pocit, keď záhady a tajomstvá sú odhalené a nevedela som sa ho nabažiť. Pri týchto mojich nezbedných myšlienkach som pod srdcom odrazu pocítila ľahučký pohyb.

“Ach.” - vypadlo spolu s tým zo mňa a Nole sa na mňa pozrel čo sa deje.

“Cítim ho, ... asi sa pohlo ...” - nadšene zo seba jachtám a zaplavuje ma pocit šťastia. Čo tam po tajomstve, toto bolo sto, či hádam tisíc krát lepšie.

“Nemali by sme vybrať meno? Aké meno dáme ak to bude dievčatko a aké keď to bude chlapec?” - len tak srší zo mňa na tejto novej vlne a Nole je celkom zaskočený.

“Meno? Ale ved’ ešte nevieme čo to bude?”

“To predsa nevadí. Musíme byť pripravení.” - horlivo mu vysvetľujem.

“Láska moja, ešte máme čas. Neboj sa vhodné meno vyberieme včas.” - s týmito pokojnými slovami chytí moju tvár do svojich dlaní a zľúba ju bozkami.

Téma mena nášho diet'atka otvorila ešte jednu otázku. Bol jeden z tých ozaj chladných a daždivých večerov a my sme si sadli na poschodí nášho domu do kresielok. Zapálili sme si sviečku a viac v tichu zdieľali vzájomnú prítomnosť.

“Nemala by som si aj ja vybrať aurovanské meno?” - napadne mi, lebo moju myseľ zastaví v premýšľaní o mene nebolo celkom možné.

“Chcela by si si zmeniť meno?” - pýta sa Nole pohľadom plným prekvapenia.

“No ja neviem. Nemala by som mať aurovanské meno? Aj Joseph si zmenil svoje meno na Jole.”

Nole sa na mňa díva nechápavo a ja som ozaj v tej chvíli ešte netušila aký absurdný rozhovor som práve otvorila.

“Asi celkom nerozumiem, prečo si chceš zmeniť meno.”

Vážne nechápe? Začínam byť rozmrzelá, no nevzdávam sa a skúšam znovu objasniť mu svoj úmysel. Načúva pozorne, keď tu sa zoširoka usmeje a znovu si všímam iskričky v jeho očiach.

“Nuž vieš, ako by som to, .. asi to nevieš, no jedna z našich princezien sa tiež volala Celia. Nie je to síce až také časté meno, ale nie je ani nezvyčajné.”

“Ako?” - takmer mi oči vypadli. - “Ako to myslíš? Chápem správne, že moje meno teda nikomu neznelo cudzo?” - Nole rozhodne pokrúti hlavou, že veru nie.

“Ale, prepáč, nepočula som o žiadnej princeznej Celii a myslím, že som dostatočne oboznámená s históriou tohto ostrova.” - v hlave sa mi rozbieha hotový myšlienkový závod.

“Nooo, asi sa o nej až tak nehovorí,” - začína Nole opatrne a ja mu hneď skočím do reči.

“Takže, čo vyviedla?”

“Čo vyviedla? Ako to myslíš? Čo by mala vyviesť?”

“No keď sa o nej nehovorí, tak zrejme niečo vyviedla. Alebo bola lenivá a nepriniesla svojmu ľudu nič čo by stálo za to?” - som celkom nažhavená. Veru v tento čas to so mnou Nole nemal vôbec ľahké.

“Možno by sme si o nej mohli čítať takto po večeroch, kým bude lepšie počasie.” - navrhne, no mne sa zdá, že odbáča od témy a tak vytrvalo čakám, čo mi k tomu povie.

“Célie, nevyviedla nič zlé. A nie, nebola ani lenivá či nekompetentná zhostiť sa svojej úlohy. Naopak. Ja osobne si myslím, že ešte len príde čas, kedy plne pochopíme jej vklad pre našu spoločnosť. Nie, nehovorí sa o nej veľa. Ten dôvod je v skutočnosti veľmi prostý.

Princezná Celia predbehla svoju dobu. O veľa rokov dopredu. Po zmene nášho zriadenia, kedy túto zem viedli ženy a došlo k striedaniu mužského a ženského vodcu, bola prvou, čo nastúpila do tejto pozície po prvom mužovi. Boli to časy kedy sa všetko ešte len formovalo, všetko bolo ešte tak krehké. Ona bola ale tá, ktorá ako prvá navrhla spôsob vodcovstva tak, ako ho poznáme

dnes. Vtedy nemal každý kmeň svojho vodcu. Kmene sa stále ešte len formovali, no ona už predostrela myšlienku spoločného spôsobu vodcovstva. A nielen to. Bola jednoducho príliš inovatívna na svoju dobu. Myslím, že svojimi súčasníkmi zostala značne nepochopená. Mnohé jej návrhy boli plne prijaté až o mnoho, mnoho rokov neskôr.“

Tak toto, som ozaj nečakala.

121 - Obdobie rozkvetu

Ako Nole povedal, tak aj bolo. Vlastne ešte v ten samý večer čo som sa dozvedela o princeznej Celi, Nole na Thabe vyhľadal knihu o nej. Rozhodli sme sa, že knihu si necháme Thabom čítať, no mne sa moc nepáčil hlas, ktorý písaný text prenášal do zvukovej stopy. Napočúvali sme teda len počiatočnú, úvodnú kapitolu. Nole zároveň vyžiadal túto knihu z centrálnej knižnice na ostrove. Knihy, ktoré pojednávajú o histórii ostrova sa vždy nachádzali v každej kmeňovej osade a tiež v meste Aménia. Veľmi ľahko zistil, odkiaľ bude najvhodnejšie požičať si túto knihu, niečo potľukal na Thabe a povedal len “hotovo”.

O niekoľko dní, keď Nole opäť slúžil v Mhenea dome, prepravný box, spolu s nejakými ďalšími vecami priniesol aj túto knihu. Bola nádherná. Väčšina takýchto dôležitých kníh mala krásne reliéfnu pevnú väzbu. Prechádzala som po ornamentoch a dávala si načas kým som ju vôbec otvorila. Predná i zadná predsádka boli ilustrované kvetinovými ornamentami. Podobné boli aj na samotnej oriezke knihy. Takmer som ani nedýchala, keď som si ju

obzerala. Aký bude životný príbeh, tejto takmer, zabudnutej princeznej? Bola som zvedavá, no knihu som si len prelistovala. Čítať ju budeme spoločne s Nolem po večeroch. Ešte túto noc budem sama, Nole sa mal zajtra vrátiť zo služby a ja som sa rozhodla, že tento večer si prečítam tú časť, ktorej sme už spoločne načúvali.

Začínalo sa čarovné obdobie rozkvetu, začal sa týždeň Muno. Nole sa jeho začiatkom vrátil z domu Mhenea s radostnou správou, že v osade zotrvá celý tento týždeň. Laja sa zas rozhodla zájsť za svojim mužom a dcérou a tento čas oslávia spoločne v Mhenea dome. Bola som rada, že sa opäť raz všetko tak dobre usporiadalo a to ma naplnilo vd'ačnosťou, že nám bolo umožnené tento čas tráviť spolu.

Bolo ešte len ráno druhého dňa Noleho príchodu a s prebúdajúcim sa ránom som myslela na to, že tento deň je náš. Vždy sme si ten nadchádzajúci deň po jeho návrate dopriali pre seba. Vstala som, pospevovala som si a začala chystať veci k rannému hodovaniu. Tak som to mala rada. Kým sme vyrazili k spoločným ranným zvyklostiam, čo-to som vždy už nachystala. Po návrate z cetrálneho pavilónu

nás tak čakal lahodný ranný nápoj, čo sa pomaly na malom ohníku za ten čas pripravil a príjemne rozvoňal celý náš dom. Radi sme ho striedali s kardamónovou kávou, ktorú musím priznať, Nole vedel pripraviť lepšie ako ja.

Pospevujúc ma tu našiel Nole, pristúpil ku mne a objal ma. Áno, bol čas, vybrať sa k ranným zvyklostiam do stredu našej osady.

Ticho sme kráčali ranným časom, vdychovala som ten lahodne svieži vzduch premiešaný prvými nespelenými lúčmi slnka. Po spoločnom rozhýbaní sa, sme sa ujali spevu Lumo. Dnešné ráno, sa mnohí rozhodli stráviť spoločne pod prstencovým prístreškom, no my sme si ho chceli vychutnať v našom dome. Len my dvaja.

Vrátili sme sa práve včas. Utrhli sme si ešte dva plody chutného ovocia, čo ponúkalo svoje prvé plody. Bol to malý rovný stromček, len s málo rozvetvenými konármi. Každý dom mal takéto nízke stromy s plodmi, ktoré postupne dozrievajú takmer počas celého roka. Kým jedny nám svoje plody núkali skoro zjari, iné v lete a ďalšie až do neskorej jesene. Domy tu nemali ploty, no vo vyvýšených záhonoch rástli tieto nezvyčajné stromy. Boli najviac dva

metre vysoké, plodov nemali veľa, no stačilo to vždy pre niekoľko domov. A tak sme si vzájomne plody vymieňali. Bolo to praktické. Každý dom mal vždy pri verande aj bylinky. Stačilo len vyjsť von, natrhať, čo sa práve hodí a pripraviť lahodný a výživný pokrm.

Aj my sme si uthli tieto prvé plody veľkého dužinatého ovocia, sýtej čerešňovej farby s jemne kyselkavou chuťou. O niekoľko ďalších, viac slnečných, dní bude chuť viac sladká. Vošli sme dnu, privítala nás príjemná vôňa nápoja. S vdáčným a radostným srdcom sme sa pustili do dobrô ranného hodovania. Skoro ráno som pripravila aj jednoduchý posúch s bylinkami. Ešte stále bol príjemne teplý a nám bolo dobre na duši. Pomaly sme popíjali a rozprávali sa, či si nezájdeme k starým ruinám.

“Dnes vyzerá, že bude krásny teplý deň.”

“Áno, tak počítaj s tým, že takýto nápad bude mať polovica osady.” - dodá pobavene Nole.

“Asi máš pravdu. Máš nejaký nápad? Chcem si ťa celého vychutnať a dnes sa o teba nechcem deliť s nikým. V takýto krásny deň sa to priam pýta na výlet.”

“Jeden nápad mám.” - povie a ja už pozorujem tie jeho nezbedné iskričky v očiach.

Na cestu sme si nachystali chutné ovocie a nápoj, čo zahreje i zasýti ak by nás mal prepadnúť hlad. Vyrazili sme, hoci ja som nemala tušenie kam vlastne. Nole ma viedol lesom stále hustejším, až sme prišli na malú čistinku. Svetla sem prenikalo pomenej a preto tu nebolo tak teplo, zato krásne. Zvuky lesa sa tu miesili v nezvyčajnej ozvene. Toto miesto mi trošku pripomínalo čistinku, čo sme objavili v tajomnom lese. Len tam bol vodopád. Tu, zurčal len malý potôčik. Rozprávali sme sa, smiali, bláznili a vášnivo sa dotýkali jeden druhého. Potom sme dlho len tak ležali na zemi a sledovali letiace oblaky. Na cestu späť do našej osady sme sa pobrali až v poobednom čase.

Prvý deň týždňa Muno, týždňa, keď sa lúčime s predchádzajúcim obdobím, robíme zastavenia, dívame sa na to uplynulé obdobie a zamýšľame sa nad ním. Čo prinieslo a čo skončilo, alebo je čas prepustiť? To boli otázky, ktoré si už tradične Aurorania kládli. No tento deň

bol tak nádherný, že väčšina sa ponorila do radostného bláznenia sa. Aj to bolo v poriadku.

Keď sme sa vrátili domov, sadli sme si na našu verandu a zdravili sa s okoloidúcimi. Veľa z nich sa vracalo práve od starých ruín, kde sa rozhodli stráviť tento prvý teplý deň.

Bolo až nezvyčajne teplo na tento jarný čas. Vtedy sme ale ešte netušili, že po týždni Muno sa všetko zmení a zima sa ešte prihlási o svoje slovo. No teraz bolo krásne a prípravy pre slávnosť obradu Muno, ku ktorým sme sa aj my nasledujúcim dňom pridali, prebiehali v radostnej atmosfére z príjemne hrejúceho slniečka. Tento deň sa čistil priestor pod prístreškami, centrálny pavilón a rovnako sa čistili aj nízke stolíky. Keďže sa zdalo, že počasie nám ozaj praje, nechali sme ich rovno už nachystané pod prístreškami. Ja som pomáhala kontrolovať dostatok sviečok pre d'akovný sviečkový rituál. Začínalo sa pripravovať pohostenie, na ktorom si budeme pochutnávať. Boli to radostné prípravy, ku ktorým každý priložil svoju pomocnú ruku. No každý kto zároveň pocítoval túžbu stiahnuť sa, tak mohol kedykoľvek urobiť.

Ako som tak mäkkou handričkou utierala stolíky, uvedomovala som si, že mi tento jednoduchý úkon pomáha usporiadať a prečistiť aj svoje myšlienky. Musela som sa tomu zasmiať. V mojom rodnom dome sme mali pomocnice a slúžky, čo sa starali o naše pohodlie. Často aj na cestách nás niekoľko z nich sprevádzalo. Bol to paradox, ktorý som si už niekoľkokrát uvedomila, že práve táto činnosť, je prospešná aj pre moju večne ukecanú myseľ.

Prípravy pomaly vrcholili, zajtra bude slávnosť. Obrad Muno, vždy započal zmeny v nás samých a preto tie ďalšie dni boli príhodné k tomu, aby všetko mohlo pekne dosadnúť.

Aj keď to mnohí už vedeli, teraz prvý krát verejne som počas d'akovného sviečkového rituálu poďakovala za nový život, čo nosím pod svojim srdcom. Niektorých to prekvapilo, no myslím si, že väčšine neuniklo, že som v požehnanom stave.

Mala som rada tento rituál. Úprimné vďakyvzdania boli často veľmi dojemné a bolo to krásne vyvrcholenie tejto slávnosti.

Ďalší deň sme spratali len to najnutnejšie. Vždy, keď to počasie dovoľovalo, sa tak dialo. Druhý deň po obrade Muno, sa ľudia radi ešte stretali v tejto oslavnej atmosfére, diskutovali i smiali sa pod prístreškami. Až ten nadchádzajúci deň sa všetko začalo znovu spratávať. Vtedy sme aj my s Nolem znovu vyšli medzi ľudí, lebo ten predošlý, sme si užívali v lenivom rytme a veru dobre nám to padlo.

Ani sme sa nenazdali a tento čarovný týždeň sa chýlil ku koncu. Dohadovali sme sa s Nolem, či tentoraz nepôjdem spolu s ním do Mhenea domu aj ja. Tak sme napokon aj plánovali, že po zimnom období, tam znovu začnem vypomáhať aj ja. Všetko sme si nachystali, onedlho sme mali vyraziť, keď tu som si všimla zvláštne oblaky.

“Čo je to?” - pýtam sa ho a ukazujem hore na oblohu.

“Zvláštne. Takéto oblaky som asi jakživ nevidel.”

“Nebude pršať?” - som trošku nedôverčivá voči nim.

“Myslíš?” - zdá sa, že som Noleho svojimi otázkami prekvapila.

A tak sme vyrazili. Stále som mala ale ten čudný pocit, že niečo je vo vzduchu a tak som sa celou cestou len modlila, aby sme bezpečne, plynulo a včas dorazili do Mhenea domu a hlavne, suchou nohou. To som si často na cestách opakovala: bezpečne, plynulo, včas. Nepamätám si, že by to niekedy nepomohlo, no teraz to veru nevyzeralo vôbec dobre. Za sebou sme mali asi trištvrtiny cesty, keď sa prvý krát nad našimi hlavami zablískalo. Mysľou mi v tej chvíli prebehla spomienka na podobenstvo o sile viery veľkosti horčičného semienka. Vtedy som sa upokojila a zverila svoje obavy Bohu.

Ako som len bola vďačná, že i tentoraz sme do domu Mhenea dorazili bezpečne a veru včas pred búrkou, akú som na Aurore nezažila. Bolo to až desivé a mňa chvíľami opantávala hrôza. Ešte včera a vlastne aj dnes ráno, nič nenasvedčovalo tomu, že by mohla takáto búrka prísť, že by sa vzduch mohol tak silno ochladiť. Nechápavo som to sledovala a modlila sa, aby všetci boli teraz v bezpečí.

Dážď silno bubnoval na strechu domu, takmer som ani nedýchala. Tak ako bolo zvykom v Mhenea domoch, vždy tu bol pripravený teplý posilňujúci nápoj. I tentoraz ho

Fala pripravila a my sme ho potichu popíjali. Čo ak je niekto vonku? Viem, hovorili, že ak sa niekto vydá do Mhenea domu, vyšle správu. No čo ak bol niekto nablízku a teraz je v tomto nečase tam vonku? Odrazu sme všetci spozorneli. Dívali sme sa jeden na druhého, akoby nám to malo pomôcť ujasniť si o čo ide. V tom ležaku skutočne niekto vonku bol. Priam s rachotom sa otvorili dvere a dovnútra zavial chladný závan vetra. V dverách sa zjavil statný muž, premočený skrz naskrz. Zdalo sa, že trvá hádam večnosť, kým sme sa všetci spamätali a vykročili mu v ústrety. Nole mu pomohol zatvorit' dvere, ktoré silný vietor nechcel pustiť. Potom vyskočil aj Jumo a muža odviekli do malej miestnosti, kde mu pomohli zblížiť premočené šatstvo a ponúkli suché. Fala zatiaľ nabrala do misky teplého nápoja, aby sa muž mohol zahriať. O chvíľu už sedel medzi nami a pomaly si usrkával. Stále sa celý triasol a len pomaly sa mu do líc vracala farba. Stále sme ešte mlčali a ticho sme boli až kým búrka neskončila.

Zdalo sa nekonečné kým búrka konečne ustala. Priniesla so sebou a zanechala nám tu svoj chlad, vkrádajúci sa až do kostí. Pomaly sme vyšli von, pozriet' aké škody napáchala. Bolo to s podivom, nevideli sme nič závažné, zopár

konárov zo stromov sa zlomilo a popadalo na zem. Vzduch bol ale veľmi chladný a onedlho sa zahalil silnou hmlou. Bolo vidieť sotva na dva metre pred seba. Pôsobilo to hrôzostrašne.

Neznámy muž veľa toho nenahovoril, len čo sa poďakoval za nápoj a požiadal o Mhenea lôžko. Fala sa aj v tomto smere oňho postarala. My ostatní sme prechádzali postupne celý komplex týchto budov, či je všetko v poriadku a na môj údiv bolo.

Jumo sa rozhodol, že tu pobudne ešte niekoľko dní a všimla som si, aký je Nole tomu rád. Prečo, to som pochopila ďalším dňom, keď sem prúdilo oveľa viac ľudí ako bolo zvykom. Takmer to vyzeralo, že ani nebude kam uložiť ďalších a ďalších prichádzich. Nemali zranenia, ani neboli chorí. Boli nezvyčajne rozrušení, akoby nevedeli nájsť svoj pokoj.

“Taká silná búrka zvyčajne očistí aj nánosy na našich dušiach a v myšlienkach. Vtedy si znovu potrebujeme pripomenúť pevnú zem pod nohami, zanechať ilúzie, ktoré nás mohli mať vo svojej moci.” - tak poznamenal Jumo, večer prvého návalu ľudí.

Väčšina potrebovala viac tú duchovnú podporu, pre ktorú tu bol najmä Nole, ako fyzickú, o ktorú sa viac staral Jumo. Ako som ich však v tomto čase pozorovala, vzájomne sa ich starostlivosť dopĺňala.

Po troch náročných dňoch, tu zavládol pokoj. Ten čas sa Jumo rozlúčil a vybral sa späť do osady spolu s Lajou. My sme tu ostali a tak ako po uplynulé náročné dni i teraz sme pokračovali v rannom i večernom speve Lumo. Nepatrilo to k našim úlohám tu v Mhenea dome, tak sme sa rozhodli v tieto ťaživé dni.

V dome Mhenea sme zotrvali nakoniec takmer dva týždne. Stále bolo veľmi chladno, až nepríjemne. Rušné dni, striedali pokojné večery, keď sme si čítali z knihy o princeznej Celii a rozprávali sa o nej. Raz, v jeden taký večer nám Fala prezradila, že práve táto princezná je jej obľúbená.

122 - Prečo my dve?

Kúsok po kúsku, deň za dňom si jar brala žezlo do svojich rúk. Stále viac času sme trávili vonku na našej verande, či pod spoločnými prístreškami. Každý deň som zašla za Lajou, pomáhala jej a naďalej som tiež načítavala a snímala poznatky uložené v starých herbároch.

Bolo krásne teplé popoludnie, keď som si znovu spomenula na tajomnú osadu s hrnčiarimi. Dlhú som na ňu nemyslela, len občas sa mojou mysl'ou mihla spomienka na ňu. Šla som práve od Laji a blížila sa k nášmu domu. Jela sedela aj s drobčiatkom na verande a veselo si spolu džavotali rečou, ktorej hádam len deti rozumejú. Zakývali sme si a ona mi kývla, aby som sa pristavila.

Priznávam, akokoľvek bola moja zvedavosť ohľadom tej tajomnej malej osady veľká, už som moc netúžila otvárať rozhovory o nej. Vždy sa končili, tak akosi rozpačito. Toto popoludnie sa však nejakým spôsobom sama prihlásila o svoje slovo. Ani som si to spočiatku neuvedomila, až po hodnej chvíľke a keď sa tak stalo, zmĺkla som.

“Prečo si stíchla?” - pýta sa Jela. Je tak plná pokoja a v očiach má vpísanú radosť.

“Hm, tá osada, ... pozorujem, že spôsobuje akési rozpaky v každom, komu ju zmienim.”

“Ási áno, ale to len teraz. Nedávne odhalenia boli dosť silné, pre mnohých stále len ťažko uveriteľné. Ja mám veľmi rada tú osadu.” - poznamená, akoby o nič nešlo a mne takmer oči vypadli.

“Takže, ty si tam bola?”

“Áno, iste.” - povie a pritom sa smeje. “Tak nejako sa stalo, že počas mojej aktívnej služby vodkyne, som sa vždy na svojej prvej ceste nového roku dostala do niektorej hrnčiarskej osady. A táto je môjmu srdcu zvlášť blízka.”

Áno spomínam si. Juko to mal počas aktívnej služby vodcu podobne a aj preto si vybrali za symbol ich lásky taký, čo sa zvyčajne spájal s hrnčiarstvom.

“Rada by som tam zašla, cítim, že by som mala.” - dodá a pritom sa zahľadá na mňa.

“Aj ja mám ten pocit, že by som tam mala zájsť. Nevieť, no ťahá ma to tam.”

Večer strávime spoločne a ako hotovú vec to predostrieme našim mužom. Nole i Juko sa spočiatku pozreli jeden na druhého. Asi sme ich trochu našim jasným rozhodnutím zaskočili.

“Nuž ak je to tak, potom je jasné, že tam musíte ísť. Len nám ešte povedzte, chcete ísť samé, alebo vás smieme doprevádzať?” - prvý sa zhostil slova Juko, no čítala som v Noleho tvári, že s jeho slovami súhlasí.

“Mám pocit, že máme ísť samé.” - odpovie Jela a ja si uvedomujem, že tiež to tak cítim a tak len prikývnem.

“Tak teda dohodnuté.”

Šlo to ľahšie, ako som si myslela, ak si pomyslím, že naša prvá, takmer hádka, bola práve pre túto osadu. Všetci sú spokojní a tak sa s Jelou už len dohodneme, kedy vyrazíme na cestu. Chceli by sme sa zastaviť aj v jednej Thare čo máme cestou. A čo dieťa? Pôjde s nami? Nevedela som si celkom predstaviť putovanie s tak malým dieťaťom, no boli nám poskytnuté dve thuli a tak si ho Jela uviazala ako

zvyčajne do veľkej šatky. Na cestu sme sa vydali o tri dni od onoho večera. Ten deň sa aj Nole znovu chystal do Mhenea domu a my sme sa rozlúčili dlhým objatím.

Cesta šla dobre. Napoludnie sme dorazili do Thary. Tam sme si spravili prestávku, Jela privinula svoje chlapča k prsiam a dala mu napit'. Ja som za ten čas vstúpila do samého srdca Thary. V tichu som pokľakla, sadla na päty a chvíľu rozjímala nad touto cestou. Potom sa ku mne pridala aj Jela.

V ceste sme pokračovali za hodnú chvíľu. Do osady to nebolo už ďaleko. Keď sme tam dorazili, nevedela som sa zbaviť pocitu, že nás čakali, hádam akoby vedeli, že prídeme. Privítal nás ten samý starý muž, čo už po niekoľko rokov dohliadal na túto osadu. Úctivo sme sa mu uklonili a on nám tiež. Mňa to veľmi t'ahalo pod ten kamenný oblúk a cítila som, že tam smiem zísť. Doprevádzal ma, no zároveň mi nechával dostatok priestoru. Viac ma len z diaľky pozoroval. Kamenná klenba nado mnou prebúdza vo mne nepoznaný pocit. Zatvorila som si oči a opäť sa mi zdalo, že tok času sa zastavil. Skutočne neviem aký dlhý čas ubehol, keď som si

len uvedomila, že Jela je tu tiež. Aj ona nasávala atmosféru tohto miesta.

Znovu som zatvorila svoje oči a celkom jasne som videla, že tak, ako pri starých ruinách i tu sú nášľapné kamene, čo ukrývajú v zemi svoje tajomstvo.. Samotné nášľapné kamene boli ukryté pod zemou, aj oni si ešte počkajú kým uzrú opäť denné svetlo. Celé som to sledovala za svojimi zatvorenými očami.

Tajomstvo sa nám začalo odhaľovať.

Spolu s ním som však pochopila niečo veľmi dôležité. Znovu som si spomenula na jeden z dávnejších rozhovorov s Nijom, keď sa mi ukázal rodiaci sa cit medzi Lavou a Naluom. Vtedy mi Nijo povedal, že možno je dôvod, prečo vidím už tie prvé náznaky priazne lásky, tie, ktoré si oni dvaja ani zďaleka neuvedomujú a zrejme ešte nejaký čas potrvá kým si ich uvedomia. Teraz, stojac pod kamennou klenbou, som pochopila dôležitý dielik obrazu Života.

Tak ako ja, tak i Jela, sme sa ním nechali viesť a tak celkom prirodzene sme sa otočili jedna druhej tvárou v tvár. Chytili sme sa za ruky a opäť zatvorili svoje oči. Bolo

to silné, oveľa silnejšie ako som si vôbec dokázala predstaviť. Vedeli sme, že sme súčasťou niečoho väčšieho ako sme my samé, či táto osada alebo samotný ostrov.

Potom, keď sme cítili, že je koniec, že sme plne prevzali posolstvo tohto miesta, sme sa vybrali k dohliadajúcemu. Stále tu na nás čakal a dával nám čas. Uklonili sme sa mu a znovu aj on nám. Mlčky sme došli do samotnej osady.

Napadla mi len jedna otázka. Prečo my dve? Prečo ja a Jela sme sa stali pokračovateľkami tohto tajomstva? Tajomstva, čo možno ani za nášho života nebude príhodné, aby bolo odhalené?

Keď sme si spoločne sadli s týmto starým mužom, mužom, čo toľké roky dohliadal na túto maličkú osadu, v hlave som mala celkom prázdno, ticho, dalo by sa povedať. Trvalo veru hodnú chvíľu kým prehovoril. A aj to bolo len skromné. Nebolo v skutočnosti čo povedať. Tajomstvo bolo veľké. Nebol čas hovoriť o ňom. Len strážci ho poznali a uchovávali, kým čas jeho odhalenia nastane.

“Pretečie ešte veľa vody v riekach, kým táto pravda bude môcť byť odhalená. No ako strážci musíme zabezpečiť

pokračovanie. Vypočuli ste volanie a stali ste sa novými strážkyňami. Každý strážca má svoju dvojčku, len tak sa tajomstvo vyjaví.” - hovoril hlbokým hlasom.

“Prečo my dve?” - nedá mi a kladiem túto otázku aj nahlas.

Pohliadol hlboko do mojich očí, kým odpovedal. Neviem ako, no tušila som čo povie.

“Jela je previazaná s hrnčiarskym remeslom, ktorému sa tu venujeme. Zdalo sa nám to teda príhodné. Má silne vyvinutý zmysel pre čas, rovnako ako aj ty, hoci si to stále celkom neuvedomuješ. Tvojou esenciou, je esencia mostu. Most vždy prepája. Hoci, ... úprimne si myslím, že za vášho života nedôjde k tomu, aby toto tajomstvo mohlo byť odhalené. No ktovie.”

Ticho prikývnem, pretože aj mne sa to tak javí. Je to veľké. Už len myslieť na to, vyvoláva závrat. Má pravdu. Kým bude ľud pripravený na takúto možnosť, pretečie v riekach ešte veľa vody.

Mysľou mi preblesklo, či budem vedieť vybrať správneho pokračovateľa, ktorý bude vedieť niest' toto tajomstvo. No možno je to opäť raz tak, že mojou úlohou bude len

iniciovať nového strážcu a všetko ostatné sa dozvie pod klenbou so svojou “dvojičkou”, tak ako ja s Jelou. Z mojich myšlienok ma vytrhne pevný hlas dohliadajúceho.

“Táto pravda sa zvyčajne predáva medzi staršími. Vždy je však aj niekoľko mladých, ktorí sa stávajú jej nositeľmi. Až nadíde čas, či už odhalenia, alebo predania tejto pravdy ďalej, budete to vedieť. Komu a ako.”

Odpovedal na moje nevy povedané otázky a práve v tej chvíli som pochopila ešte niečo. K akému kmeňu títo ľudia patrili. Boli to vyvolení zeme a vyvolení svetla. Príslušnosť ku kmeňu sa určovala najmä podľa farby očí. Tie ich boli zahalené tajomstvom veľmi dlho a preto aj ich farba sa rokmi stala tak ťažko identifikovateľnou. Stratia aj moje oči tú žiaru a iskru? Dúfala som, že nie.

V osade sme strávili niekoľko ďalších dní. Nikde na svete som dosiaľ nezažila takú atmosféru, aká bola tu. Uvedomovali si tiahu tejto pravdy. Naučili sa mlčať. Áno, naozaj len veľmi striedmo som ich počula hovoriť. No ja som potrebovala hovoriť. A bola som moc rada, že mi to bolo umožnené.

Starý muž mal tak srdečný úsmev a tak pevný, hlboký hlas, že by som ho dokázala počúvať hodiny. Rozprávala som mu o Lave a Naluovi. Do tejto pravdy Života som veru ešte len začínala prenikať.

“Čoho sa vlastne obávaš?” - spýtal sa, keď si ma vypočul.

“Čo ak nerozoznám správne načasovanie?”

“Nemyslím si. Si hodne vnímavá. A možno to ani nebudú potrebovať.” - zamyslel sa a potom pokračoval: “Sleduj kedy, v akých chvíľach najviac pochybuješ, že nebudeš vedieť rozoznať ten správny moment.”

Áno, viem to. Pochybnosti sa objavujú presne vo chvíľach keď o tom premýšľam, nikdy nie v okamihoch keď som priamo s nimi, teda s Lavou, či Naluom. Vtedy naopak viem presne, nemusím o tom premýšľať.

“Správne načasovanie má svoj dôvod. Myslím, že jeho umeniu rozumieš. Aj to je dôvod, prečo si sa mohla stať strážkyňou. Týmto rokom skončí moja služba dohliadajúceho na túto osadu. Mojou úlohou bolo ešte vybrať dvoch ľudí, mimo našej osady, ktorí sa stanú tiež strážcami. Je dôležité, aby v našich radoch bolo aj

niekoľko tých, čo nie sú priamo súčasťou tejto osady. Má to svoj význam. Odteraz ste s nami previazané a večer prebehne preto jeden malý obrad.”

Nezmohla som sa viac na slovo, len som sa mu uklonila.

A večer sme ja a Jela boli pozvané do nádherného kruhu. Nespievali, skôr len pohmkávali, či ako to vôbec nazvať. Bol to taký bručivý zvuk, veľmi, veľmi hlboký, nízky tón. V jednej chvíli sme si všetci zatvorili oči a ja som to znovu celé videla. Nie je možné o tom hovoriť. Ešte nie. No vedela som, že raz, raz jedného dňa, dávno potom, čo my tu už nebudeme, nastane čas návratu. Po chrbte mi behali zimomriavky.

Obrad bol veľmi jemný, tichý, bez okázalosti a pompy. Pociťovala som zároveň obrovskú pokoru, zvlášť keď sme sa vzájomne jeden druhému ukláňali. Každý strážca sa uklonil každému. Aj keď boli veľmi tichí, celý obrad bol zakončený priam dychberúcou piesňou. Veľmi, skutočne veľmi sa ponášala na pieseň starej tkáčky. Ich hlasy v tejto piesni zneli mocne, bez akéhokoľvek záchvevu, vedomí si dôležitosti pravdy Života. Zároveň však niesla v sebe akúsi ľahkosť a radosť.

Celým telom mi pritom bežali zimomriavky.

Poslednú noc v tejto osade sa mi sníval sen. Videla som niečo ako riekku času, ktorá sa vinie a kľukatí naprieč desaťročiami, storočiami i tisícročiami. Tam do ďalekej minulosti siahalo poznanie tohto tajomstva. A potom som sa pozrela na druhú stranu, do budúcnosti. Videla som, ako privádzam svoju pravnučku pod tajomnú klenbu z kamenia. A Jela priviedla zas inú dievčinu, aby sa obe stali pokračovateľkami, novými strážkyňami.

Každé odhalenie či zmena v spoločnosti si žiada svoj čas, aby boli plne integrované. Stala som sa súčasťou dejín, kedy bola nájdená a odhalená trinásta tabuľka a dokonca aj Alma poznania. Už to boli veľké veci. Obrovské. Bude trvať desiatky rokov a možno aj stovky, kým všetko toto poznanie tento ľud plne vstrebe, kým sa naučí ako s touto pravdou žiť.

Nie, nebudem ale súčasťou tohto odhalenia. Som jeho strážkyňou. Bola to pocta, bola to hrdosť, bola to zodpovednosť. Voči národu, Životu, voči tomuto svetu. Prv ako som ráno otvorila svoje oči, počula som znovu celkom jasne slová z knihy Kazateľ:

“Všetko má svoj čas a každé počínanie pod nebom má svoju chvíľu. Je čas narodiť sa i čas umierať; čas sadiť i čas vytrhať zasadené, ...”

Áno, všetko má svoj čas.

Po ranných zvyklostiach sme sa spolu s Jelou pobrali späť do našej osady. Na cestu sme dostali požehnania, starý muž sa na rozlúčku usmial a mne sa zdalo, že už ho nikdy neuvidím.

123 - Som mama

Boli to už dva týždne čo sme sa s Jelou vrátili z malej hrnčiarskej osady. Sedela som práve na verande, jednu nohu zloženú pod sebou, druhou som si hompál'ala a pritom popíjala vlažný čaj. Od Jely som sa naučila robiť tento osviežujúci ovocný nápoj z čerstvých plodov s pár bylinkami. Pozorovala som náhodných okoloidúcich, čo sa tu sem tam mihli a zakývali si. V mysli som si pritom prehrávala náš návrat s Jelou. Nole, Juko, Nijo a tiež Kalu okamžite rozpoznali, že sme sa stali strážkyňami. Prekvapení, no s uznaním sa nám uklonili. Aurora si ctíla strážcov.

Teraz ako som tu sedela a pomaly usrkavala čaj, cítila som sa pobavená týmito spomienkami. Dnes sa vráti Nole zo služby. V hlave sa mi rozkotúľal celý zoznam toho, čo všetko by som rada urobila kým tu bude. Odkedy som pod srdcom nosila naše dieťa zdalo sa mi, že všetko mi trvá dlhšie, akoby sa mi vôbec páčilo a občas mi to prišlo otravné. Jela mi prizvukovala, že všetko je v poriadku, že si preto nemám robiť starosti. Nepocit'ovala som únavu, len sa mi zdalo, že plynutie času sa spomalilo. Akoby každý

okamih bol darom a ja som si ho plne potrebovala prežiť. Nepoznala som dosiaľ takýto pocit. Čaj som dopila, misku odložila a pobrala sa za Lajou.

Jar bola v plnom prúde, dni boli čoraz teplejšie. Kráčala som osadou, vládol tu ten príjemný ruch bežného dňa. Laja na mňa čakala. Bola priam netrpezlivá, no zakrátko som pochopila prečo. Chcela, aby som jej na Thabe prehrala jednu časť. Ako to spustím a načúvam čo som to nahovorila, zmocňuje sa ma pocit, že tu niečo nesedí. Lajin výraz v tvári ma v tom len utvrdí. Len včera sme si to spolu prečítali a ja som to potom nahovorila. Keď nahrávka skončila, pýtam sa trošku nesvoja Laji, či to nie je naopak.

“Áno, veru je. Vôbec som si neuvedomila, ako je to nešikovne poznačené v samotnom herbári. Nemohla som ani spat’, keď som si uvedomila, že zrejme aj teba potom zviedlo uloženie obrázkov tých rastlín a nahovorila si text k nim opačne.”

Otvorili sme herbár a dívali sa na to. Je to tak. Neviem prečo to niekto takto urobil, no stalo sa a bolo to trošku zavádzajúce. Vlastne ani jedna z nás nechápe, prečo teraz

na jednej stránke boli uvedené hneď dve rastliny. Bola som ale šťastná, že tak rýchlo Laja na to prišla. Skontrolovali sme a ja viem aj ako to napraviť, aby každý obrázok bol so správnym textom.

“Nabudúce dáme hneď lepší pozor, ak to ešte takto niekde bude.” - poviem jej na upokojenie a ona len ticho prikývne.

Odl’ahlo jej a pomaly sa upokojuje. Ešte hodnú chvíľu sa rozprávame, nechápe prečo to takto niekto urobil, keď v tom jej napadne možný dôvod. Tento deň našej spoločnej práce sa rozbieha viac debatou ako prácou, no aj také dni sú. A tak sa rozhodnem porozprávať Laji o mojom čudnom pocite, že som nejaká spomalená, všetko mi ide akosi pomaly.

“Prečo sa tým vlastne trápiš? Teraz je to takto, je to len etapa.”

“Aha.” - asi má pravdu a ja si uvedomujem, že som sa obávala, že sa so mnou deje niečo, čo nie je celkom v poriadku. Áno, opäť raz ma upokojila.

Tento deň bol nakoniec tak lenivý, celý ten čas s Lajou, sme sa nakoniec len rozprávali, ako asi nikdy doteraz. Bola

som rada, že je tu. V mnohých ohľadoch mi pripomínala moju mamu, no neviem či s mojou mamkou by som niekedy mala tak otvorený rozhovor ako práve s Lajou. Bol to príjemný čas. Tento deň sa z Mhenea domu vrátia obaja muži, Nole a aj Jumo. Fala tam opäť niekoľko dní pobudne sama a o tri dni sa Jumo vráti. Zistili, že je lepšie, ak tam Fala zostane vždy raz za čas sama.

Bol krásny poobedný čas a my sme sa s Lajou vybrali k centrálnemu pavilónu. Tam pod prstencovým prístreškom sme sa rozhodli počkať na našich mužov. Myslím, že dosiaľ som Laju nezažila takú ukecanú ako tento deň. A potom v jednom okamihu sme ich zbadali. Na srdci ma zahrialo a vyšli sme im v ústrety. Zvyšok tohto a celý zajtraší deň bude patriť len nám.

Laja mi poradila aké bylinky bude teraz vhodné pridať do pripravkov starostlivosti o seba a tak druhý deň počas dopoludnia som si nachystala všetko k ich príprave. Aj Nole už čo to potreboval a tak sme sa rozhodli, že tento dopoludný čas venujeme tejto práci. Obaja svorne sme podišli k našim Theia stromčekom, pohľadom som ich všetky pohladila a utrhla zo svojho dva plody, ktoré sa mi

zdali vhodné. Práve vtedy som si všimla, že na malej rastlinke nášho diet'atka sa črtá jeden púčik. Srdce sa mi splašene rozbúšilo. Aj Nole si ho všimol a čítala som v jeho tvári spokojnosť.

Aká bude farba kvetu? To sa zatiaľ nedalo rozoznať, no od toho dňa sme striehli kedy sa už púčik rozvinie a vydá nám tak svoje tajomstvo. S prvým kvetom a poznaním pohlavia nášho diet'atka sa opäť teda otvorila téma jeho mena. Bol to celkom zábavný čas, čo sme si obaja užívali v malých prekáračkách, smiechu a objatiach. A potom keď kvet odkvitol sledovala som, ako sa začína formovať prvý plod. Bolo to neopakovateľné kúzlo života samého, čo sa odohrávalo pred mojimi očami.

“Aké meno by sa ti páčilo maličká?” - spýtala som sa raz tak večer ležiac v sieti, keď Nole znovu odišiel do služby v Mhenea dome.

Aké meno vybrať? Mysľou som si prechádzala všetky tie doterajšie varianty a ani jedna sa mi celkom nepozdávala. Ešteže máme nejaký čas kým príde na svet. V tej chvíli som aj zaspala.

Jar pomaly vystriedalo leto. Hovorilo sa, že novým dohliadajúcim nad touto osadou od nového roka bude Nino. Bol to statný muž, so srdcom na pravom mieste. Hovoril málo, no keď prehovoril, všetci pozorne načúvali. Mal veľkú charizmu a hlboký hlas. Vždy keď sa takto po dlhšom čase menili dohliadajúci, robila sa veľká revízia osady. Kontrolovali sa domy, či sú všetky v poriadku, či niektoré nemajú skryté vady čo sa rokmi mohli objaviť. Toto obdobie bude tomu zasvätené a tak súčasná i nadchádzajúci dohliadajúci prechádzali deň čo deň osadou. Viedli dlhé rozhovory o tom, čo by sa v tejto osade mohlo zlepšiť.

Ninovi sa nezdalo celkom dôstojné uloženie Almy poznania. To ani súčasnej dohliadajúcej, ktorá na túto osadu dohliadala a spravovala ju po niekoľko rokov. Chcela, aby Kalu a Nijo boli tými, čo povedia kedy ukončia skúmanie tohto predmetu a potom navrhli jeho lepšie uloženie. Lenže Nijo aj Kalu si dávali načas. Stále len malý okruh nás smel využívať Almu poznania. Stále tu bolo potrebné vedieť zaujať postoj k mnohým poznatkom, čo Alma prinášala a odhaľovala. Poľahky mohli priniest viac rozruchu ako úžitku. A tak Alma

poznania stále ostávala v dome, ktorý slúžil nadšencom histórie tohto národa.

Snáď každý deň som ich videla v družnom rozhovore pod prístreškami ako diskutujú. Áno, toto je veľmi špecifická osada a jej správa nemusí byť tak jasná ako v bežných či kmeňových osadách. Bola som pravdu povediac zvedavá k čomu povedie táto výmena dohliadajúceho. Páčil sa mi tento ich spôsob a aj keď nový dohliadajúci mal inú víziu ako ten čo svoju službu končil, jeho práca bola ctená. Nik ju neznevažoval, jednoducho sa išlo ďalej a opäť raz najlepšie ako vedeli, tak konali. Napokon, vždy tu bola plne rešpektovaná vôľa ľudu i jeho blaho. Mysľou mi preblesklo, že tak ako v tejto našej osade, dôjde k výmene dohliadajúceho aj v tej malej tajomnej osade hrnciarov. Spomienky na ňu ma vždy zahriali na srdci.

Jedného dňa prišiel do osady mladý vyvolený svetla. Bol veľmi vysoký, musela som zakloniť hlavu, aby som mu videla do tváre. Pobudol s nami počas večerných zvyklostí a spoločne sme spievali spev Lumo. Jeho hlas bol zvučný, niesol sa do diaľky. Večerné hodovanie sme strávili svorne pod prístreškami aj s Nijom.

Na druhý deň sa pobral spoločne s Nolem do Mhenea domu, kde aj zostal. Bude tam teraz pobývať a učiť sa čo je potrebné. Keď sa narodí naše dieťaťko Nole nejaký čas nebude chodiť slúžiť do Mhenea domu. Tomu som bola nesmierne rada.

Všetko sa pomaly pripravovalo na príchod nášho potomka. Jela mi posunula vaničku na spanie pre dieťaťko, ďalšia žena poskytla šatku v akej tu ženy nosievali svoje malé deti. Na tú ešte bude čas, no potešila som. Cítila som sa veľmi dobre, hoci občas sa ma zmocnili obavy zo samotného pôrodu. Rozhovor s Jelou ma však i v tomto smere upokojil a viac som na to nemyslela. Vychutnávala som si leto, tešila sa z plodov, čo rástli pri našom dome. Stále som zažívala tie momenty čistého úžasu a fascinácie nad tým, ako bolo na Aurore všetko dômyselne usporiadané.

A potom celkom nečakane mi napadlo, že prv ako sa naše dieťaťko narodí, rada by som navštívila kmeňovú osadu vyvolených. Nebola som si istá prečo ma to tam tak ťahalo, no len čo bol Nole späť zo služby, predostrela som mu túto svoju túžbu.

“Vieš že aj ja som na to myslel?”

“Skutočne?” - neviem prečo ma to vlastne ešte prekvapovalo, keď toľkokrát sme aj bez slov vedeli na čo ten druhý myslí.

Dohodli sme sa, že ak budeme mať k dispozícii thuli, tak rovno nasledujúci deň by sme mohli vyraziť. Nole zistil, že naozaj nám môžu byť poskytnuté dve thuli a tak som sa pustila do príprav na cestu. Nachystala som veci, zbalila aj knihu čo sme mali požičanú tak dlhý čas. Princezná Celia. Bola to naozaj veľmi podnetná kniha a ja som sa k nej neustále vracala. Nik nás nesúril k jej vráteniu, asi ozaj bola trošku viac na okraji záujmu. Jej príbeh však nebol vôbec všedný. Raz som sa na ňu spýtala aj Nija a dokonca aj on sa len striedmo o nej vyjadroval. Nechájala som. Zrejme si vtedy uvedomil, že to nie je celkom fér voči tejto princeznej, tváril sa trošku zahanbene a požiadal ma, či mu knihu o nej neposuniem keď si ju prečítame. Hodne sa o nej rozprávali aj s Kaluom a keď mi ju nakoniec prišiel vrátiť poďakoval sa, že som mu pripomenula túto, takmer zabudnutú princeznú. Bolo to veľmi prekvapujúce, pretože svoje princezné milovali. Asi mal Nole pravdu, že

zostala trošku nepochopená. Teraz, keď som držala knihu v rukách a mysl'ou mi bežali tieto spomienky, musela som sa usmiať. Áno, predbehla svoju dobu. Knihu som starostlivo uložila a tešila som sa ako zájdem aj do veľkej knižnice v osade vyvolených a vrátim ju.

Večerné hodovanie sme strávili v spoločnosti našich susedov. Tešili sa, plány nového dohliadajúceho sa im páčili. A mne tiež. Rozlúčili sme sa a oni nám požehnali na cestu s prísľubom, že dohliadnu na náš dom a tiež sa postarajú o naše Theia stromčeky.

Ráno ďalšieho dňa, keď sme sa chystali vyraziť, prišla sa s nami rozlúčiť aj Laja. Potom sme vyrazili. Neponáhľali sme sa, robili si prestávky tak ako sme potrebovali. Prv ako sme vošli do samotnej osady, zastavili sme sa v Thare vyvolených a do osady teda vstúpili zo zadnej strany, kde sú aj host'ovské domy. Bolo lenivé letné popoludnie a my sme sa pomaly presunuli do domu Noleho rodičov. Tam budeme tieto dni bývať. Hneď v prvý večer sme strávili spoločné hodovanie s nimi. Ráno druhého dňa sme si zase vychutnali spoločné hodovanie s Henou a Zuluom, ktorý bývali neďaleko.

Zašla som do knižnice a sledovala čo je tu nové. Stretnutie s Lалу ma veľmi potešilo. Rozprávala som jej, ako postupne aj ja teraz snímam a načítavam staré herbáre. Jej oči žiarili, bola priam vo vytržení. Milovala všetky tie dômyselné systémy a s nadšením ich tvorila.

Čas tu, bol pre mňa nesmierne výživný. Áno, bolo naozaj pozoruhodné, že tu som sa cítila ako doma. Strávili sme tu dva týždne a prv ako sme sa vrátili mi jedného dňa Lálu dala do rúk s veľkou vážnosťou dokument.

“Je pre Nina. Doteraz nebol ešte nasnímaný novým spôsobom, ako vieš, robíme to postupne a ak sa dá, tak postupujeme radšej jej nasnímanú verziu. Nino si žiadal ale priamo originál, tak ako bol pred storočiami spísaný. Knihu sme teda narýchlo zosnímali, ako už vieš, knižnicu nesmie opustiť žiaden dokument či kniha, čo by nebola takto podchytená. No viem, že bude aj tak v dobrých rukách.”

Neviem síce načo bude takáto kniha Ninovi, no Lálu som sľúbila, že na ňu dám pozor a knihu Ninovi odovzdám, len čo sa vrátim.

Sotva som sa nazdala a leto sa chýlilo ku koncu. Kým na jar sa mi zdalo, že všetko plynie v pomalom tempe, leto utekalo rýchlejšie ako by sa mi páčilo.

Blížil sa jeho koniec a ja som jedného dňa pocítila, že diet'a sa hlási na svet. Sprvu ma to vystrašilo, nebola som si istá čo robiť. Nole bol na dlhý čas, na svojej poslednej službe. Vlastne dnes by sa mal vrátiť. Počiatočná panika vystriedala rozhodné vyslanie správy Laji a Jele. Netrvalo dlho čo obe boli pri mne spolu s ešte jednou ženou.

Všetko sa nachystalo na príchod diet'at'a. Ženy spievali a mňa podchvíľou oblieval studený pot. Tak ako ma viedli, som knísala svojimi bokmi. Spočiatku sa mi zdalo, že moje nohy sú z toho úľaku celé stuhnuté, no postupne som cítila ako sa aj oni uvoľňujú. Potom som sa zniesla na zem, na kolená a viac sa predklonila. Nechávala som sa plne viesť svojim telom. Ono najlepšie vedelo čo robiť. Ženy boli pri mne a ja som sa cítila v bezpečí.

Blížil sa popoludný čas, keď moje diet'a uzrelo svetlo tohto sveta. Laja mi pokynula, aby som sa oprela a vložila mi ju do náručia. Bola tak nádherná, že sa mi samým dojatím rozkotúľali slzy šťastia po tvári. Nevedela som z

nej otrhnúť svoje oči. Tie jej sa len jemne otvárali a zatvárali, rovnako ako maličké ústočká.

“Priviň si ju.” - povedala Jela a ja som sa podvolila jej vedeniu. Bol to neopísateľný pocit, keď som si svoju dcérku privinula k prsiam.

Som mama. Znelo mi ako ohlušujúca ozvena v sluchách.

Všetko naokolo pre mňa v tej chvíli ani neexistovalo. Neviem kedy presne Nole prišiel. Len som si uvedomila, že je tu a sleduje nás celkom dojatý. Prehodil niekoľko slov so ženami, rozlúčil sa s nimi a privinul si nás. Cítila som sa šťastná, prenáramne šťastná.

124 - Vitaj

“Vitaj naša krásna princezná. Vitaj Ellie.” - nespúšťala som z nej oči, nevedela sa na ňu vynadávať. Večer sa u nás zastavila ešte Jela, priniesla výživnú polievku a ja som potom tuho zaspala.

Nasledujúce dva týždne som sa nestarala o nič, len o našu malú princeznú. Nevedela som sa jej pohľadom nabažiť. Každým dňom sa mi zdalo, že je iná. Počas tohto času ku mne každý deň zašla Jela a ešte jedna žena z osady. Tá ma usmerňovala vo veciach starostlivosti o toho malého človečika, pomáhala, aby sa diet'a dobre prisalo, keď nám to moc nešlo. Vždy som si myslela, že matka a diet'a túto úlohu celkom prirodzene zvládnu a v podstate aj áno, len občas nám padlo vhod malé usmernenie ako veci robiť s väčšou ľahkosťou. Bola tak krehká a ja som bola opatrná, možno až príliš. No všetci vôkol mňa ma ubezpečovali, že je to v poriadku.

Napriek tomu boli okamihy, keď sa ma zmocnili pochybnosti, či som a budem dobrou matkou. Zvládnem

to? S jej príchodom prišlo uvedomenie zodpovednosti za to malé mrňa.

Po týchto dvoch týždňoch tu bol opäť týždeň Muno. Ten, ktorý pre Auroru znamená nový rok. Veľmi som túžila zúčastniť sa aspoň krátko týchto osláv a bola som prešťastná, keď som mohla vyjadriť celému tomuto svetu svoju vďačnosť za vedenie pri príchode našej malej na tento svet. Rovnako, ako som vďačná za ňu, za Noleho. Oplývali mnou priam euforické pocity a takmer som sa v pod'akovaniach nevedela zastaviť. Našťastie, všetci dobre chápali toto moje rozpoloženie.

Nezostali sme dlho, Ellie mi cestou k nášmu domu zaspala v šatke. Nový rok, koľký to vlastne? Ved' je to jedno. Tento bol zasvätený jednoduchosti. Kamienky nám vřzgali pod nohami a na nebi hviezdy tíško svietili. O mesiac naša malá podstúpi obrad privítania. Už niekoľkokrát som ho bola svedkom a predsa som vedela, že teraz to bude iné. Teraz bude požehnávané naše diet'a. Ellie tíško spala, len trochu zamrnkala keď som ju uložila do spacej vaničky.

“Ššš, len spinkaj” - šeptám jej a hojdám ju.

Privinula som sa k Nolemu a zaspala aj ja. Po dlhej dobe sa mi sníval sen. Jeden z tých čudesných. Začínal sa letnou spomienkou, keď sme boli v osade vyvolených. Veľmi som vtedy túžila navštíviť jaskyňu za vodopádom, hoci Nole nebol moc nadšený z tohto môjho nápadu. Keď pochopil, že ma to tam ozaj t'ahá, privolil s tým, že pôjde so mnou. Vedela som, že do jaskyne musím tentoraz vstúpiť sama. Hoc nerád, čakal na mňa pred vstupom do nej.

Keď som sa tam vtedy postavila pod ten prúd svetla, celkom intuitívne som vedela, že napriek tomu dávne mu znepokojujúcejmu snu z budúcnosti, moje dieťa bude v poriadku. Bol to ohromný pocit a mňa vtedy zaliala vlna blaženej tichej radosti. Pocity, ktorý ma zaplavil, priniesol tiež ubezpečenie, že sa nemusím obávať ako zvládnem príchod nášho dieťaťa na tento svet. V jaskyni som pobudla len chvíľu, jej chlad ma rýchlo vyhnal späť na slnko. Myslím, že ani môjmu dievčatku pod srdcom sa ten chlad celkom nepozdával.

Vtedy som sa nad tým nezamýšľala. Pocity bol silný a ja som to nechcela zakríknúť.

Záhľadný sen tejto noci, však priniesol okrem oživenia tejto spomienky aj niečo celkom nové. Pred mojimi očami sa ukázali obrazy zničenej zeme. Neponáhľala som sa spať na pevninu, no pravda je, že pred časom mi tá otázka znovu napadla. Teraz, pri týchto obrazoch som vedela, že raz sa vrátim, no ešte nie je ten čas. Nevieť presne ako, no vedela som, že ten moment rozpoznam.

S ránom som si uvedomila, že tento sen ma v skutočnosti upokojil, hoci obrazy z pevniny, kde stále zúrila vojna neboli vôbec pekné. A vedela som ešte niečo. Vlastne som o tom s nikým doteraz nehovorila. Mala som obavu. Bol tu ten dávny sen, čo sa mi sníval na Mhenea lôžku a hovoril o tom, že sme sa vrátili na Auroru, pretože lekári na pevnine nevedeli pomôcť nášmu dievčatku. A potom tu bol ten nevšedný letný zážitok z jaskyne za vodopádom, s pocitom istoty, že Ellie bude v poriadku. Čomu som mala veriť? Čo z toho sa ukáže ako pravda? Chcela som veriť, že práve ten zážitok z jaskyne za vodopádom bude pravdivý. Napokon, pôrod prebehol oveľa ľahšie, ako som si myslela.

Zrejme som ráno pôsobila trošku nesúrodo a tak chcel Nole vedieť čo sa stalo. Pomaly som to všetko začala zo seba súkať. Nole načúval veľmi pozorne.

“To prvé by možno bola pravda, keby si niečím nezmenila tú trajektóriu života, ktorá by k tomuto výsledku viedla.”

“Aha. Môže to byť také jednoduché?”

Vlastne asi áno. Ved' aj Alma poznania o tom hovorí. Vždy pripomenie, že premenné v našom živote nie sú nemenné. No čím som mohla zmeniť túto trajektóriu života? Alebo boli hádam vypočítané moje modlitby? Ako to teda bude, neviem. S istotou len viem, že nech sa udeje čokoľvek, svoje dieťa milujem a urobím čokoľvek, aby bolo v poriadku. Pocítila som silu mamy levice, bojujúcej o svoje mláďa.

Myslela som na to, v akom rozpoložení som bola vtedy, keď som mala prvýkrát sen z budúcnosti. Vtedy som ja sama bola celkom iným človekom. Vlastne, až táto myšlienka ma upokojila. Áno, vtedy som bola niekto iný. Vtedy som bola ešte plná obáv, z celej tej novej situácie, stále som s ňou ešte dost' aj bojovala a myslela na to, ako

by som sa mohla vrátiť na pevninu. Len pomaly som prijímala novú situáciu.

V to ráno som sa Nolemu zdôverila aj o svojich pochybnostiach, či budem dobrou mamou. Usmial sa na mňa tým svojim pohľadom plným lásky, ktorý ubezpečoval, že si nemusím robiť starosti. A tak sme len v tichu, vychutnávajúc si toto teplé jesenné ráno vkročili do nového dňa.

Theia stromček našej Ellie mal dva nové plody. Kochala som sa v nich a vedela, že dnes večer jej urobíme voňavučký kúpeľ. Mysľou mi prebleskla spomienka na prvé púčiky a kvety, čo pred niekoľkými mesiacmi nám dali znat', že pod mojím srdcom tepe srdiečko dievčatka. Farba kvetov bola nevšedná, viacerí hovorili, že už dlho takú farbu nevideli. Bola ako púder, ružovkastá s tónmi fialkovej a perlet'ovým odleskom. Započuli sme aj, že takúto farbu kvetov mávajú zväčša kvety tých, čo sa narodila s darom svetlanky. Život svetlaniiek mi pripadal osamelý a taký osud som pravdu povediac pre svoje dieťa nechcela. Aj v tomto ma však Nole upokojil a ja som musela priznať, že okrem jednej som žiadnu inú nestretla.

Nechcela som určovať jej osud, napriek svojim obavám. Svoj osud si bude tvoriť sama, ona sama bude písať príbeh svojho života a ja som moc dúfala, že jej budem dobrým sprievodcom v jej prvých rokoch života, aby jedného dňa vedela pevne stáť na svojich nohách.

Často som sa o tom rozprávala s Jelou. Aj toto popoludnie to tak bolo. Sedela som na našej verande v závesnom kresle, pohojďavala si nohou a podchvíľou sledovala ako Ellie spokojne spí vo svojej spacej vaničke. Bol to jeden z tých skvelých vynálezov, o aké tu napokon nebola núdza. Jela práve išla okolo, len sme si mávli a na krátko sa pristavila. Zdôverila som sa jej o svojich obavách, či moje dieťa nebude svetlankou.

“Čo ťa na tom vlastne znepokojuje?” - pýta sa bez okolkov.

“Že jej život bude osamelý.” - a pravdepodobne budeme žiť aj na pevnine, kde by to svetlanky nemali vôbec ľahké. Ľudia, ktorí vytrčali z davu to celkovo nemali ľahké v našej spoločnosti. No to som sa už neodvážila povedať nahlas.

Jela je trochu pobavená a tak ako Nole ráno aj ona na mňa pohliadne tým láskavým pohľadom. Viem, že ešte

mnohokrát ma tieto pochybnosti prepadnú a ja budem hľadať útechu. Tak ju milujem, dievčatko moje.

“Ty vieš aká je odpoveď na tvoje obavy.” - preruší tok mojich myšlienok Jela.

“Áno, máš pravdu, viem. A predsa ma vždy tak nejako opantajú.”

Len ticho, na znak porozumenia prikývne, rozlúči sa a ide ďalej svojou cestou.

Často mi stačili tieto malé zastavenia, uvedomenia si, že život a osud ani svoj, nieto ešte svojho dieťaťa a nemôžem mať pod kontrolou. Obrovská ilúzia. Áno, tou odpoveďou nebolo nič iné ako čistota srdca, jeho pravdivosť a autenticita života. Vlastne som to už niekoľkokrát na pevnine zažila. Ľudia, ktorí sa nejakým spôsobom vymykali z toho bežného a nenechali sa spútať výsmechom, urážkami či zjavnou nevôľou druhých, boli nakoniec oveľa viac rešpektovaní ako tí, čo sa poddávali takýmto prejavom. Môže byť naše dieťa šťastné v našom svete ako svetlanka? Musela som pripustiť, že si v tom môže nájsť tú svoju jedinečnú cestu. Možno to chce viac

dôvery. Pri týchto úvahách som zaspala a prebudil ma až hladný plač Ellie.

“Oh, moje dievčatko, ako ťa milujem.” - dívam sa na ňu, no teraz nie je čas na nežnosťky. Potrebuje cítiť moju prítomnosť a potrebuje mliečko.

To popoludnie babieho leta na našej verande, som si uvedomila ešte niečo. V mysli som si prechádzala čo všetko nás čaká. Už onedlho to bude krásny obrad privítania nášho diet'atka, počas zimy zrejme teraz Nole len sám zájde načas do Roraimy, aby na jar znovu začal vypomáhať v Mhenea dome.

Pomaly som prenikala do malej komunity žien s maličkými det'mi čo tu žili. Nebolo nás veľa, táto osada bola ozaj špecifická, no nevadilo mi to. Vzájomne sme si pomáhali, ak niektorá potrebovala chvíľu pre seba postrážili sme jej diet'a. Stretávali sme sa v jednom opustenom dome. Bol na dobrom mieste a padlo nám vhod, že tu máme tento priestor, kde raz jedna, raz druhá sa ujme detí. To naše bolo ešte maličké, no tešila som sa, ako sa tu bude hrať s ostatnými det'mi. Nebol to dom detí ako v kmeňových osadách, no nám to stačilo. V osade žila aj jedna z tých, čo

mala dar viesť deti, dar učenia. Po niekoľko rokov, tu neboli tak malé deti ako teraz a ona sa tejto úlohy rada ujala, aby aj nás matky usmernila ak sme prepadali všakovakým obavám.

Kým prvé roky som bola ponorená do pokojného plynutia času na Aurore, od narodenia Ellie sa mi zas zdalo, že čas sa neuveriteľne zrýchlil. Rok si podal ruku s ďalším a čoskoro si podá s ďalším. Ellie práve oslávila dva roky. Bola tým nádherne zvedavým dievčatkom, čo neustále poskakuje radosťou. No všimla som si aj jej hlbavý pohľad. Rada som ju brávala k starým ruinám a krôčik po krôčiku spoznávala tento ostrov. Práve keď som sa nazdávala, že čas sa vprace do svojich pokojných koľají to prišlo.

Raz ráno, celkom nečakane, keď som Ellie vzala do malého domu detí a kráčala som k Laji, práve vtedy, zaklopala na moje srdce a ja som pocítila túžbu po návrate na pevninu. Celkom ma to vyviedlo z miery. Aj Laja si všimla aká som nepozorná, roztržitá. Nevedela som nájsť svoj pokoj. A tak mi Laja ponúkla šálku teplého nápoja. Aj keď som jej už znovu pomaly začínala vypomáhať, dnes to

nešlo. Zašla som teda do domu, ktorý sa Ninovi, dohliadajúcemu nad touto osadou podarilo vybudovať pre správu Almy poznania. Stále síce neutíchali hlasy, že by bolo vhodnejšie, aby bola celá prevezená do osady vyvolených, no stále zatiaľ ostávala tu. Myslím, že svoje zohrala aj jej veľká váha.

Začalo pršať, kvapky dopadali mäkko a ticho.

Kráčala som tichou ulicou, nikoho som v tento čas nestretla. Pôsobilo to priam magicky. Dorazila som do domu Almy poznania. Ani tu nik teraz nebol. Zvláštno, pomyslela som si, veď hádam vždy tu niekto je. Pristúpila som k nej a tak ako som to urobila už niekoľkokrát som pomaly vkladala na prstenec biele a čierne guľôčky. Na okamih sa mi srdce rozbúšilo, či poznanie odpovede na moju otázku nebude ešte horšie ako nevedomosť. Biele i tmavé guľôčky boli uložené na podklade tvaru päťuholníka, dve a dve na horných hranách vedľa seba a dve zostávajúce v rohoch na spodnej strane. Do stredu potom bolo treba položiť svoju dľaň. Muži na podklad s bielymi guľôčkami a ženy na ten kde sa uchovávali tmavé.

Čo ak by som tento hlas nevyočula, zostala tu a nevrátila sa na pevninu? Zúri tam ešte vojna? To boli celkom spontánne otázky čo mi napadli ako som svoju dľaň prikladala. Alma poznania sa dala do pohybu, vrchné časti sa zasúvali do spodných. Tentoraz mi však neodpovedala, naopak položila mi otázku. Toto bolo pre mňa nové.

“Z čoho máš strach?” - tak znela otázka Almy poznania.

“Asi z toho či je to bezpečné vrátiť sa späť na pevninu. Čo ak tam stále zúri vojna?”

“Bezpečie je viac ilúziou. Aj zdanlivé bezpečie, sa v okamihu môže zmeniť. Sú okolnosti, ktoré nemôžeš ovplyvniť.”

Mysľou mi v tej chvíli prebleskla spomienka na Henin životný príbeh. Aj ona sa cítila v bezpečí. Prečo napokon nie, veď bola so svojim starým otcom, keď zbadala toho povestného, belaso azúrového motýľa, čo sa len tak nezjavuje. Hovorilo sa, že je to veľké požehnanie. A predsa, pre ňu to stretnutie bolo bolestné. Aj ja som sa cítila v bezpečí na lodi čo o niekoľko hodín stroskotala a priviedla ma na Auroru. Áno, zdá sa, že naozaj bezpečie je

tak trošku ilúziou. No ani v neustálom strehu čo sa môže stať sa nedá tak celkom žiť. V tej chvíli sa Alma poznania ozvala znovu:

“Život je nepredvídateľný. A taký musí ostať. My ľudia chceme niekedy vidieť dopredu, lenže je v tom háčik. Ten háčik spočíva v tom, že v tej chvíli platíme priveľkú daň. Platíme danou chvíľou, ktorá je v okamihu v nenávratne. Nikdy sa nezopakuje. A náš život tu, je každým dňom kratší.”

Prvýkrát so mnou Alma poznania hovorila takto. Hovorila za nás, ľudí. Nepochybne múdrosť v nej uložená sa tu ukladala po mnoho, mnoho vekov.

125 - Volanie pevniny

Bolo to už niekoľko dní, čo do tejto osady prišiel aj Nijo. Čakalo ma dôležité rozhodnutie, o ktorom sa mi nehovorilo ľahko. Pocit naliehavosti návratu na pevninu bol ale tak jasný a čistý, že sa ho nedalo ignorovať. Sedem rokov som pobývala na tomto ostrove. Prišla som sem ako mladučká dievčina. Dnes, som bola mladou ženou, s mužom a malým dieťaťom. Dnes, som bola iným človekom. Aký bude návrat? Pri tých myšlienkach sa moje srdce vždy zbesilo rozbúšilo. Vedela som, že o tom potrebujem hovoriť najskôr s Nijom, hoci nepochybujem, že Nolemu neuniklo, že sa so mnou čosi deje.

A tak jedného dňa krátko potom čo som Ellie priviedla do domu detí, vyslala som Nijovi správu. Netrvalo dlho a vedela som, že môžem za ním zájsť, že bude mať pre mňa vyhradený čas. Prijala som správu, že ma čaká pri starých ruinách. Pomaly som kráčala, akoby som sa každým krokom viac a viac blížila k návratu na pevninu, ktorému som sa tak bránila. Nijo tu už na mňa čakal. V tichu sme sa jeden druhému uklonili, potom sme si sadli na veľké kamenné bloky, čo práve takto na sedenie väčšina z nás

využívala. Nemusel hovoriť nič, stačil jeho pohľad a ja som spustila.

“Je také ťažké to tu teraz opustiť. Priam mi to trhá srdce zanechať to tu. A zároveň ten pocit, ísť späť je tak silný.”

“Ty vieš čo je treba urobiť. Protichodnosť týchto pocitov je tak silná a nepríjemná, pretože tvoja hlava nechce prijať to, čo srdce už vie. Možno je dôvod, prečo teraz musíš ísť. Nole je z rodu cestovateľov, ale to už asi vieš. Preto nemusíš mať obavy. Zvládnete tú cestu, ty aj tvoje dieťa a Nole si vo vašom svete nepochybne poradí. Nikde nie je zároveň napísané, že sa na Auroru nemôžeš vrátiť.”

Načúvam jeho slovám a pozorujem všetku tú búrku v sebe. Nijo mi veľmi pripomína môjho otca a ja ho spontánne objímam. Už len jeho hlas na mňa pôsobí upokojujúco. Neponáhľali sme sa späť. Mala som niekoľko hodín kým pôjdem po Ellie do domu detí a dnes poobede sa vráti i Nole zo služby v Mhenea dome.

V ten večer, keď sme Ellie uložili k spánku, rozpovedala som Nolemu o volaní mojej domoviny. Pozorne načúval, napokon sa usmial a priznal, že čosi také šípil.

“Nijo mi povedal, že na jar sa skončila vojna, čo sužovala celý svet. Asi to nebude teraz ideálne, no cítim, že je čas.”

Nole mi jemne odhrnul pramienok vlasov, čo mi padol do tváre a ticho poznamenal:

“Nikdy nebude ideálny čas. Vždy sa bude diať niečo, čo sa nám nemusí tak celkom páčiť. No ty vieš, že teraz musíš ísť. Som s tebou.”

Áno, vedela som a vedela som veľmi dobre aj to, že takéto naliehavé volania nie je dobré ignorovať. Ten večer sme sa nežne milovali a ja som znovu mala ten pocit, že je to hádam naposledy. Každý jeho dotyk, pohľad či bozk sa mi zdal tak neobyčajný ako hádam dosiaľ nie. Dlhú som nevedela zaspať, dívala som sa tu na spiaceho Noleho, tu na Ellie ako si spokojne odľukuje. Môžem im to urobiť? Vziať ich do nášho zbesilého sveta? Otázky a pochybnosti nemali konca kraja. Napokon som zaspala a ráno sa prebudila s vierou, že návrat do mojej domoviny zvládnem nielen ja, ale aj moji najdrahší.

Ďalší deň som zašla za Timom. Moju správu prijal mlčky, no s pochopením. Rovnako ako každý komu som o ceste

na pevninu povedala. Niekde v hĺbke som zrejme očakávala, že ma budú prehovárať, aby som nikam nešla. No možno preto, že mňa samú ten návrat desil. Ellie len nedávno začala chodiť do domu detí, mala to tam rada a mnou lomcovali výčitky, že ju vezmem z prostredia, ktoré tak miluje. A trhalo mi tiež srdce, že tu zanecháme aj náš dom. Vložila som doň kus seba. Lenže toto sa nakoniec vyriešilo tak krásne, ako si ani moja fantázia nevedela predstaviť.

Keď mala Ellie asi rok Nalu a Lava požiadali o prvé požehnanie. Boli nádherný pár a vo mne v tej chvíli zaznelo “no konečne”. Asi pred mesiacom podstúpili obrad spojenia a teda bol hádam najkrajší akého som kedy bola svedkom. Možno preto, že už tak dlhý čas som bola svedkom ich príbehu pomaly sa prebúdzajúcej lásky. Malo to pre mňa celkom inú príchuť. Boli nádherne nesmelí, akoby stále nevedeli uveriť, že aj ich dvoch si láska našla. Keď som sa Naluho pýtala, kde budú po obrade spojenia žiť, povedal, že stále si nie sú istí. Mnohí z tých, čo tápu v rozhodnutí, čo by bolo ich najlepšie pôsobisko prichádzajú často práve sem do tejto osady pod starými ruinami. Je to len niekoľko dní čo sem prišli aj oni dvaja.

Hneď prvý večer sme ich pozvali k nám na večerné hodovanie. Veľmi sa im páčil náš dom a keď sme spomenuli, že sa pred nami črtá cesta na pevninu a to na dlhší čas, bolo zrazu jasné, že náš dom bude pre Naluho a Lavu tým pravým. Bola som tomu veľmi rada. Nalu bol po dlhý čas mojim sprievodcom po tomto krásnom ostrove. A Lava si ma získala okamžite, keď pomáhala prebudiť moje telo po dlhom čase strávenom v Roraime po stroskotaní. Oni dvaja boli môjmu srdcu veľmi blízki. Tak ako Hena a Zulu a nech som si na kohokoľvek spomenula, znovu to oživilo môj vnútorný zápas.

Nadchádzajúci deň sa zastavil u nás Nijo a povedal, kedy bude možné opustiť tento ostrov. Odrazu všetko nabralo na vážnosti a najmä rýchlosti. Len tak odísť z ostrova nebolo možné, vždy sa musel nazbierať dostatočný počet ľudí čo Auroru opúšťať alebo sa chcel vrátiť.

Odchod bude možný o dva týždne.

S každým ďalším dňom sa mi zdalo, že sa mi to všetko musí len snívať. Nezbláznila som sa, ak chcem opustiť tento ostrov, čo je ako raj? Ponorená opäť v pochybnostiach sa pri mne nečakane pristavil Timo a

povedal, že by nás rad doprevádzal. Ak zostaneme na pevnine pomôže nám s rastlinami. To bol veru ďalší oriešok, ako naložiť s našimi Theia stromčekmi a tak som bola rada, že Timo nám bude v tomto smere nápomocný.

Postupne sme sa rozlúčili so všetkými nám drahými ľuďmi. Na pevninu teraz znovu pôjdu aj Noleho rodičia a ja som odrazu mala pocit, že ideme hádam len na nejaký výlet.

Prv ako sme ale odišli, navštívila nás svetlanka. Tá, ktorú som spoznala pred rokmi a potom akoby sa pod ňou zľahla zem. Bola zvedavá na Ellie. Možno som sa nemýlila a keď som ich pozorovala, ako si tie dve hľadajú do očí a z ničoho nič sa bláznivo rozosmiali, utvrdilo ma to v podozrení, že aj Ellie bude svetlankou. Lena jej požehnala a tak ako sa tu zjavila, tak bola zrazu preč. Ten zážitok bol aj pre mňa silný a tak som sa zakrátko nato vybrala k starým ruinám. Práve tam bola aj ona, zazdalo sa mi, že hádam tu na mňa čaká, aby mi predala posledné posolstvo do ďalšej etapy môjho života. Povedala mi, že som veľmi požehnaná a aby som na to nikdy nezabudla.

“Navždy milovanou si.” - dodala nakoniec, tam pod kamennou klenbou, uklonila sa a zanechala ma tam samú so svojimi myšlienkami.

A potom nastal ten deň. Deň, keď som sa mala vydat' späť na pevninu, spolu s Nolem, našou malou a niekoľko ďalších ľudí čo sa rozhodli tiež tak urobiť. Jole ma na rozlúčku tuho objal. Bolo to dojemné lúčenie, pretože až doteraz sa im nedarilo počat' dieťaťko a práve vtedy keď ma objal na rozlúčku, mi tíško pošepol, že aj oni sa onedlho stanú rodičmi. Premklo ma obrovské šťastie a tiež ľútosť, že tu zrejme niekoľko ďalších rokov nebudem.

Nastúpili sme do vodnej thuliny, trošku väčšej ako je tá bežná. Pohojdávala sa na vode a keď sme sa usadili a všetko zaklaplo, takmer som zamrela strachom. Thulina sa pomaly ponorila pod hladinu a tam ako šíp vystrelila a trielila naprieč oceánom. Netuším ako dlho to trvalo, no priplávali sme k akémusi opustenému ostrovu. Bolo zaužívané, že veľké lode plávajúce naprieč oceánom sa tu zastavovali, aby nabrali čerstvú vodu a doplnili zásoby. Bol to zároveň aj prestupný ostrov pre Auroranov. Takto mohla Aurora zostať chránená. Tento ostrov bol celkom veterný

a žiť na ňom by bolo náročné. Len málo stromov sa tu dokázalo uchytiť, zväčša len väčšie kríky tu rástli. Na ostrove samozrejme bolo niekoľko domov, pre tých čo čakali, kým bude možné vrátiť sa na samotnú Auroru. V jednom takom sme aj my prečkali noc, kým ďalší deň do zátoky pripláva veľká záoceanáska loď.

Väčšina našich spolucestujúcich si myslela, že pochádzame práve z tohto ostrova a my sme nenamietali. Ľudia z lodí, čo sa tu pristavovali nemali povolené len tak túlať sa týmto ostrovom a tak ľahko uverili, že je obývaný. V duchu som sa na tom celkom zabávala ako je to dobre vymyslené.

Bol to však zvláštny pocit ocitnúť sa po siedmych rokoch na takej veľkej lodi. Ellie zaspala a ja som si vyšla na hornú palubu. Tak ako pred rokmi i teraz som sledovala more a pritom si v mysli prehrávala tých sedem rokov. Spomínala som na osady a ľudí, ktorých som tam stretla. Na Roraimu, najposvätnjšie miesto ostrova, kde ma previezli po stroskotaní a mesiac som blúdila medzi životom a smrťou. Blúdila som vo svojich spomienkach a nechávala sa nimi unášať ako loď unášajú vlny. Na okamih som

zatvorila oči a práve v tej chvíli sa pri mne objavil Nole. Objal ma a ja som sa vložila do jeho náručia.

Mala som obavy, to nemôžem uprieť. Aké bude stretnutie so starými rodičmi? Naozaj som netušila a ani to, či ešte žijú. Nemohla som byť ani pripravená na stretnutie starej mamy a Tima, jej veľkej životnej lásky.

Slnko sa priblížilo k obzoru a obloha sa kúpala v nádherných farbách oranžovej, ružovej a fialovej. Úchvatné divadlo, čo nikdy neomrzí. Stáli sme tam v tichu a sledovali ho. Moja myseľ bola plná spomienok na ľudí, ktorí sa stali mojimi priateľmi i tých, čo sa len letmo dotkli môjho života. No nielen na nich. Auroranské vynálezy, na ktoré som si už zvykla, my zrejme budú tiež chýbať. Odrazu som si uvedomila, že napriek všetkým tým skvelým vynálezom, bol ale život na Aurore veľmi jednoduchý.

Myslela som aj na všetky tie krásne miesta, čo som spoznala. V mysli mi vyvstal aj háj duší. Miesto, o ktorom keď som sa dozvedela, spočiatku vo mne vzbudzovalo tiesnivý pocit. Až som do jedného zavítala a bola celkom očarená jeho neopakovateľnou, až magickou atmosférou.

My by sme to miesto nazvali cintorínom a bol by zahalený smútkom. Tu aj toto bolo celkom iné.

Zosnulých uložili do zvláštnej škrupinky tvaru vajička, v polohe ako bolo v matkinom lone. Škrupinka na vrchu mala malú priehlbinku kde sa vložilo semienko z Theia stromu jeho majiteľa, spolu so zeminou z Theia nádoby. Samotný Theia stromček vydal posledný plod so semienkom a potom uschol. Do zeme sa vložilo toto škrupinkové vajičko a o nejaký čas vyrástol z toho malého semienka strom. Tie stromy boli útle a vysoké a keď vietor ševelil v ich korunách, znelo to nádherne. Mne to pripomínalo cinkanie malých zvončekov, iní v ňom počuli radostný smiech tých, čo už odišli. Pripomienka prchavosti života tu nepôsobila nijako stiesňujúco. Zoschnutý Theia stromček, sa potom uložil na veľký list, zapálil a pustil sa po prúde rieky. To patrilo k záverečnej rozlúčkovej procesii.

Slnko celkom zapadlo a chlad, čo zavial ku mne od mora ma vytrhol z mojich spomienok. Ešte chvíľočku sme tu pobudli a potom sa pobrali do kajuty. Zajtra prídeme domov.

Domov. Môžem stále nazývať náš dom na pevnine domovom? Znovu ma premkol čudesný pocit, zovrelo pri srdci. V našom dome je možno všetko tak ako sme to tam zanechali, keď sme sa s rodinou vydali na cestu. No možno nie. Možno vojna spôsobila, že náš dom už nie je. Spomenula som si na svoj klavír, ako opustene asi stojí v našom salóne, na momenty, keď sa mi zamotávali prsty a myslela si, že sa nikdy nenaučím na ňom hrať. Budem to vôbec ešte vedieť? Zazdalo sa mi, že hádam počujem známe tóny. Hudbu som vždy milovala a klavír bol asi jediná vec čo mi na Aurore chýbala. No aj to len občas.

Ten večer sa mi zaspávalo naozaj ťažko. Vlny jemne pohojdávali loď a predsa som nevedela nájsť svoj pokoj. Ležala som s dokorán otvorenými očami, civela do stropu kajuty a načúvala ako Ellie a Nole spokojne spia. Palcom som prechádzala po slová svojho náramku spojenia. “Perom Života, vpísaný si v mojom srdci.” To boli slová, pre ktoré sme sa nakoniec rozhodli. Tá spomienka na opakovanie sľubu spojenia, keď sme na naše náramky doplnili tieto slová mi vyčarila úsmev na perách a s ním som aj zaspala.

Ráno prišlo rýchlejšie ako som sa nazdala. Možno preto, že trvalo tak dlho, kým som vôbec zaspala. Áno, aj tie posledné roky prešli akosi rýchlo. Od momentu ako sa Ellie narodila, zdá sa mi, že všetko v mojom živote nabralo celkom iné tempo.

Vyšli sme do jedálne na raňajky. Pochutnala som si a prekvapivo aj Nole a ostatní Aurorania, ktorí boli zvyknutí na inú stravu. V jednej chvíli ma Nole chytil za ruku a pohľadom ubezpečil, že všetko bude v poriadku, že to sa len pred nami otvára nová kapitola nášho života.

Bol príjemný čas, počasie nám prialo a už o niekoľko hodín budeme v prístave, odkiaľ budeme cestovať ďalej. Našou prvou zastávkou bude dom, neďaleko od môjho rodného domu, ktorý teraz obýva niekoľko Auroranov. Odtiaľ potom pôjdem navštíviť náš dom a dom starej mamy.

Taký bol plán a ten sa pomaly začal naplňovať.

Keď sa napokon moja noha dotkla pevnej zeme, rozkotúľali sa mi po líkach slzy a moje srdce zašepkalo: “mami, oci, som doma.”

V tej chvíli som zatvorila oči, zaklonila hlavu a nastavila ju nesmelým lúčom babieho leta. Nole za mnou niesol na rukách Ellie a ku mne preniklo jej radostné džavotanie. Naplnilo ma odhodlaním vykročiť v ústrety novému a nepoznanému. Nole sa zľahka dotkol môjho chrbta a ja mu na oplátku pohliadla do očí. Moja rodina. Usmiala som sa na nich a vedela, že je čas urobiť tento ďalší krok na ceste nášho života.

Doslov

Bolo to tak dávno, dávno, čo som sa prvýkrát vrátila z Aurory na pevninu. Dnes sa opäť plavím. Na Auroru. No vtedy ten návrat bol bolestivý.

Vidieť, čo všetko vojna zničila.

Naproti tomu bolo dojemné stretnutie Tima, starej mamy a starého otca.

Bola som z toho popravde nervózna, netušila, čo z tohto stretnutia vzíde. Zrejme malo svoj význam, aj keď vtedy som ho celkom nechápala. Najdojemnejšie pre mňa ale bolo, ako sa Timo uklonil starému otcovi s vd'akou, že sa postaral o ženu, ktorú tak miloval. A potom, nasledovalo niečo, čo ma skutočne zaskočilo. Starý otec plakal, pretože mu bolo ľúto, že nezachránil Julietku. Jej odchod sa ho zjavne dotkol oveľa viac, ako sme sa všetci domnievali. V jeho tvári som v tej chvíli čítala veľkú bolesť. Tú, ktorú sa tak dlho snažil mať pod kontrolou, aby mohol byť oporou svojej žene.

Vojna zasiahla aj starú mamu a zmenila ju. Pamätala som si ju ako upätú, podriaďujúcu sa konvenciám, no počas vojny začala pomáhať kde sa len dalo.

Povedala: "Vieš, najhoršie na celom bolo dívať sa, ako sú celým tým šialenstvom zasiahnuté deti. Siroty pribúdali každým dňom. A nielen to. Musela som niečo robiť." - hovorila to odhodlane a pokorne zároveň a ja som nepochybovala, že ani nasledujúce roky nepoľaví vo svojej pomoci.

A potom tu bol list. List, ktorý mi napísali moji starkí, rodičia môjho otca a jedného dňa priniesli do domu mojich starých rodičov. Ten list napísali pre mňa. Nikdy som sa nedozvedela ako to vedeli, že ja som prežila, no do žíl starých rodičov to vlialo novú nádej.

Starkí sa rozhodli zvyšok vojny prečkať v zámorí. Mali poslať správu keď dorazia, no taká správa nikdy neprišla. Nevieme čo sa stalo. No keď mi stará mama podávala list a hovorila o tom, spomenula som si na jednu noc na Aurore, keď som pocítila ich prítomnosť. Vtedy sa mi zdalo, že ma zdravia, no možno sa práve lúčili.

Ten list opatrujem doteraz. Stal sa jedným z mojich vzácných pokladov.

Boli to dobré roky a žili sme dobrý život, napriek všetkým mojim obavám z návratu. Našli sme si krásne, viac odľahlé miesto, postavili dom a našli si tú svoju cestu. Na moje prekvapenie si Nole privykol a my sme nikdy neprestali spievať spev Lumo. S Auroranmi čo žijú na pevnine sme sa pravidelne stretávali. A áno, niekoľkokrát sme sa na Auroru vrátili. Prvýkrát hneď o dva roky a počali sme naše druhé dieťa. Bolo to pre mňa tak nádherné. Pól roka po narodení Lily sme sa znovu vrátili na pevninu.

Svoj život som zasvätila službe deťom. Tým, ktoré počas vojny prišli o rodinu. Tým, ktoré tak zúfalo potrebovali naplniť svoje srdcia nádejou. Spolu s Nolem sme v mojom rodnom dome vybudovali školu a o niekoľko rokov aj v dome starej mamy. Naša krajina potrebovala múdrych a vzdelaných ľudí, takých čo sa nedajú ľahko opantat medovými motúzmi. Horkú príchut' vojny bolo treba vyvážiť nádejou v lepšie zajtrajšky.

Kedysi to bola práve Aurora, ktorá ma naplnila nádejou v čase bôľu. Tou, ktorú každý z nás potrebuje. Tak ako pred

tisícami rokmi táto zem poskytla útočisko a stala sa nádejou pre ženy utekajúce z ostrova Terranui. Keď som si toľkokrát kládla otázku, či bolo dobré vziať svoju rodinu na pevninu, uvedomila som si, že Auroru si nesiem vo svojom srdci, že nádej, ktorú ako korenie každý z nás potrebuje, žije v každom z nás. No občas pod t'archou života na ňu zabudneme. Práve vtedy si ju potrebujeme pripomenúť láskavým spôsobom.

Život s nami občas píše nevšedné príbehy, i ten môj takým je. Dnes mám 92 rokov. Na pevnine mňa i Noleho považujú už za starých, no my vieme svoje. Zvyšok nášho života sme sa rozhodli prežiť na Aurore. Nechceli sme pútať pozornosť vysokým vekom, akého sa Aurorania zvyčajne dožívajú.

Vieme, že je čas. Čas vrátiť sa na Auroru. Je čas, zasvätiť moju pravnučku Sofie do dávneho tajomstva, aby sa stala jeho novou strážkyňou.

Ďakujem

Ďakujem, ak ste dočítali do konca 🍷. A je to koniec?